

Bymusikantene fra Bremen, på norsk

Forteller 1

Bymusikantene fra Bremen

En mann hadde et esel som i mange år hadde båret sekker til møllen for ham. Men nå var det begynt å bli gammelt og svakt og hadde vanskelig for å klare arbeidet.

Forteller 2

Mannen ville gjerne spare fôret til eselet. Men da dyret merket at eieren hadde ondt i sinne, løp det bort og gav seg i vei til Bremen. Der trodde eselet at det kunne bli bymusikant.

Det var ikke kommet særlig langt, før det møtte en jakthund som lå og gispet etter luft, som om den hadde løpt seg trett.

Esel

"Hvorfor sitter du der og peser?" spurte eselet.

Hund

"Å," sa hunden, "herren min ville slå meg i hjel fordi jeg er blitt gammel og ikke duger til å gå på jakt mer. Derfor løp jeg min vei. Men hvordan skal jeg tjene til maten nå?"

Esel

"Hør her, kom med meg, du. Jeg skal til Bremen for å bli bymusikant, og du kan sikkert også prøve deg i musikken. Jeg vil spille på lutt, og du kan slå på tromme."

Forteller 3

Det syntes hunden var en god idé, og så ble den med.

Det varte ikke lenge, så møtte de en katt. Den satt ved veikanten og så ut som den bar på all verdens sorger.

Esel

"Hvorfor ser du så bedrøvet ut, gamle Gråpus?"

Katt

"Hvem kan være glad, når en står i fare for å miste livet?"

Jeg er blitt gammel, og tennene mine er bare stumper. Jeg vil heller sitte ved ovnen og male enn å jage mus, og derfor ville matmor drukne meg. Riktignok stakk jeg av, men nå vet jeg ikke hvor jeg skal gjøre av meg."

Hund

Bli med oss til Bremen. Du forstår deg jo på kattemusikk og kan sikkert bli bymusikant."

***Dra eselet sakte
over skjermen fra
venstre til midten***

Flytt til nesteside

***Flytt eselet fra
venstre mot høyre***

***Bytt til neste
Notebookside***

***Flytt Eselet og
hunden sakte mot
katten***

Forteller 1 Det trodde katten også, og så slo de følge. Litt etter kom de tre flyktningene forbi en gård. Der satt hanen på porten og gol i vilden sky. Hanen Kykkeliky, kykkelikyyyyyy, kykeliky Esel Du skriker jo så det går gjennom marg og bein. Hvorfor gjør du det? Hane ”Her har jeg galt hver eneste morgen, så alle har kommet seg opp i rett tid, og likevel har konen på gården sagt til kokka at hun skal koke suppe på meg, fordi det kommer gjester i morgen. I kveld vil de hugge hodet av meg. Derfor galer jeg av full hals, så lenge det ennåer liv i meg.” Esel ”Hør her, Rødkam, bli heller med oss. Vi skal til Bremen, og der er det da i hvert fall bedre enn i suppegryta. Stemmen din er god, og når vi lager musikk sammen, må det da bli fint.”	Bytt til neste Notebookside Flytt Esel, hund og katt mot hanen
Forteller 2 Hanen likte forslaget, og så gikk de videre alle fire. De kunne ikke komme fram til Bremen på en dag. Om kvelden kom de til en skog, og der måtte de overnatte.	Bytt til neste Notebookside Og flytt dyrene mot skogen
Forteller 3 Eselet og hunden la seg under et stort tre, katten satte seg til rette på en gjerde, og hanen fløy helt opp i tretoppen, for der følte den seg tryggest. Før den sovnet, så den seg omkring til alle kanter og fikk øye på noe som lyste i det fjerne. Hanen Jeg ser lys, så det må være et hus der borte Esel ”La oss stå opp og gå dit,” sa eselet, ”for dette her er et dårlig sted å sove.” Forteller 1 Hunden syntes også at det ville være godt med et par kjøttbein, og så gav de seg i vei. Lyset ble sterkere og sterkere ettersom de kom	Bytt til neste Notebookside Flytt hanen opp til grenen Bytt til neste Notebookside

nærmere, og til slutt stod de foran et fullt opplyst røverhus.
Eselet, som var størst, gikk bort til vinduet og så inn.

Hanen

"Hva ser du?"

Esel

"Hva jeg ser?" Et bord dekket med deilig mat og vin, og en flokk røvere som sitter rundt bordet og nyter måltidet."

Hanen

"Det hadde vært noe for oss,"

Esel

"Ja, hadde det bare vært oss som satt der inne."

Forteller 2

Så tenkte dyrene over hvordan de skulle få jaget bort røverne. Endelig fikk de en idé: eselet stilte seg med forbeina i vinduskarmen, hunden hoppet opp på eselryggen, katten klatret opp på hunden, og til slutt fløy hanen opp og satt seg på hodet til katten. Da det var gjort, satte alle fire i gang med musikken sin.

Eselet Hiiia, hiaaa,

hunden voff, voff, voff,

katten mjau, mjau mjau

hanen "kykkeliky - kykkeliky.

Forteller1

Samtidig før de gjennom vinduet inn i stua så glassbitene klirret. Røverne ble vettskremte over det fryktelige levnet. De var sikre på at det måtte være spøkelser og flykter over hals og hode ut i skogen.

Forteller 2

De fire musikantene satte seg til bords og tok for seg av rettene som om de ikke hadde sett mat på en hel måned. Da de endelig var blitt mette, slukket de lyset og gikk til ro der hvor det passer dem best. Eselet la seg i tunet, hunden bak døra, katten foran den varme asken på peisen, og hanen fløy opp og satte seg på hanebjelken. Siden de var trette etter den lange turen, sovnet de straks.

Forteller 3

Da røverne omkring midnatt så at det ikke var lys i huset lenger, og at alt var rolig, sa lederen:

DRA DYRA
OPP I
VINDUET

Røver 1: "Vi skulle ikke latt oss skremme." Nå går du bort for å se hva som er i huset!

Forteller 3

Alt var stille, derfor gikk han inn i kjøkkenet for å tenne lampen. Siden øynene til katten lyste i mørket, trodde han at det var glør og stakk en fyrstikk borttil for å få ild. Men katten skjønte ikke spøk.

Katten

Den hveste og freste og hoppet opp og kloret ham i ansiktet.

Forteller 1

Røveren ble fryktelig redd og løp til døra for å slippe ut. Men der lå hunden, og nå sprang den opp og bet ham i beinet. Da han styrte ut på tunet, gav eselet ham et ordentlig spark med bakbeina. Hanen som ble vekket av alt bråket, gal muntlig fra bjelken:

Hanen : "Kykelikyyy!"

Forteller 2

Røveren løp alt hva remmer og tøy kunne holde tilbake til lederen og sa:

Røver 2

"Det er en fryktelig heks i huset. Hun spyttet på meg og kloret meg med de lange neglene sine. Ved døra stod en mann og stakk med i beinet med en kniv. Ute på tunet lå et stort uhyre og slo løs på meg med en trekubbe, og oppe på taket satt domimeren og ropte: "Stopp tyyyyven!" Da kom jeg meg av gårde i en fart."

Forteller 3

Fra nå av våget ikke røverne seg inn i huset mer. De fire Bremermusikantene likte så godt å være der, at de aldri mer ville bort derfra. Siden jeg ikke har hørt noe annet, bor de der sikkert den dag i dag.